

Mit jelent nekem a PTE?

Sokat. 32 évet az életemből.

De a kapcsolatam ennél sokkal korábbi az akkor még nem is létező intézménnyel.

Apám, Siptár Ernő, nagyjából az én születésem idején lett a Pécsi Pedagógiai Főiskola Német Nemzetiségi Tanszékének óraadó oktatója. És mintegy három évtizeddel később ugyanonnan ment nyugdíjba.

Ezekben az években gyerekként sokat barangoltam a Főiskola hatalmas parkjában, az azóta már megszűnt régi uszodában tanultam meg úszni, bejártam az egész zezgugos épületet, ismertem a park szinte minden bokrát. Később, már kamasz fejjel jártam a Huszárik Moziba és nyaraltam a boglári üdülőben.

Amikor jónéhány év múlva, 1990. április 1-én, (és ez nem vicc!) munkába álltam az akkori Janus Pannonius Tudományegyetem Gazdasági Főigazgatóságán, az idősebb kollégák, a portástól a professzorig mind azzal fogadtak, hogy „Csak nem az Ernő bácsi fia?”.

Azóta már nincsen JPTE, és nincsen POTE sem. És nincsen PMMF sem, ahol mellesleg szintén leküzdöttem három évet, és szereztem üzemmérnöki oklevelet. De van helyette Pécsi Tudományegyetem, tíz karral, és harmincezer egyetemi polgárral. És nincsen Gazdasági Főigazgatóság sem, de van Kancellária. Közben volt egy modellváltás, és most már van Kuratóriumunk is.

És én még mindig itt vagyok. Bár most már nem sokáig. Hamarosan már csak a PTE egykori polgára, legfeljebb már csak nyudíjasa leszek.

De az élet nem állt meg. Ez alatt a 32 év alatt sok minden történt. Talán a legfontosabb, hogy született három gyönyörű fiam. Ma az egyik a PTE Klinikai Központjában tanársegéd, a másik a PTE Botanikus Kertjében dolgozik. A legkisebb ugyan már hűtlen lett Pécshez, de nyolc évig ő is volt a PTE polgára az 1. Gyakorló színeiben.

Hosszan tudnék mesélni az ezalatt történetekről, de nem akarok senkit untatni. Ezért minden kommentár nélkül leírok ide neveket. Olyanok nevét, akik ennek a 32 évnek számomra a mérföldkövei voltak. Itt és most kérek elnézést mindenkitől, aki kimaradt a listából. Nem feltétlenül azért, mert ne lett volna fontos szerepe az életemben, de az emberi emlékezet véges, és biztosan volt, akit egyszerűen kifelejtettem. Hiába, öregszem.

A felsorolás sorrendje teljesen véletlenszerű, semmiféle fontossági szabályt nem követ. Csak ahogy cikázok az emlékeim között, és sorban jönnek elő a fejemben. Talán nagyjából időrendben, de ez sem pontos.

Egyvalami azonban biztos: Mindegyikükre jó szívvel emlékezem vissza. Közülük néhányan sajnos már nincsenek közöttünk, és biztosan vannak, akiknek a neve már csak egy-két idősebb

kolléga számára mond valamit. De nekem fontosak voltak. Ők álltak ott mellettem útjelzőként, nélkülük valószínűleg már régen más utakon járnék.

Szándékosan hagytam el minden név mellől a különböző címeket és rangokat. Számomra ugyanis ők elsősorban nem igazgatók, professzorok vagy rektorok, hanem igazi nagybetűs EMBEREK:

- Majláti Kálmán
- Abay-Nemes László
- Szilovics Márk
- Ormos Mária
- Dobay Péter
- Gergely János
- Barakonyi Károly
- Vígh Gábor
- Tóth József
- Kisbánné Karis Ilona
- Nagy Ferencné (Gizi)
- Lénárd László
- Gábrriel Róbert
- Krutki Józsefné
- Juhász Pál
- Lampek Kinga

Itt most megszakítom a sort. Nem mintha nem tudnám folytatni, de valahol meg kell állni. Mégsem sorolhatom fel mind a hétezer jelenlegi kollégát.

... és bár nem könnyen, de ellenállok a kísértésnek, hogy a fenti nevek mellé azt is leírjam, miért pont ők szerepelnek itt. Mindegyikükről tudnék nemcsak 1367 karakternyit, de akár tízszer annyit is írni. Talán egyszer, unalmas nyugdíjas éveimben, ha megérjük, meg is teszem. De nem most.

Zárásképpen – csak és kizárólag a keretes szerkezet tökéletessége kedvéért – egy friss élmény: Nemrégiben egy rutin orvosi vizsgálaton a fiatal kis asszisztens leány a nevem hallatán felnézett: „Csak nem a doktor úr édesapja?”

Mit lehet tenni? Megöregedtem.

Pécs, 2022. március

Siptár Miklós